

Emlékezzünk!

Ebben az esztendőben százötvenhetedszer újulnak ki a fájó sebek. Meggyújtjuk az emlékezés fáklyáját a vértanúk porai felett és imába foglaljuk drága szent neveiket. Arad felé szárnyalnak gondolataink. Szárnyalnak a vesztőhelyhez, hiszen ki emelhetne olyan magas gátat, amely megakadályozhatná a magyarság történelemtiszteletének megnyilatkozását. A mártírok sírjai fölött egy nemzet zokog. Azóta, hogy a hóhérmunka elvégeztetett, hány és hány tizenhárom veszett el a haza iránti kötelesség oltárán. Nagyon sok szomorú emlékű dátumot tartunk emlékezetünkben, az aradi esemény napját azonban nem homályosíthatja el, egyforma sötéten áll előttünk.

Ami 1849. október 6-án történt Aradon, az a nemzeti önérzet lábbaltiprása, a nemzeti érzés kegyetlen kigúnyolása volt. Hőseinket akárcsak közönséges gonosztevőket kivégezni, égbekiáltó bűn volt és felejthetetlen szégyene marad azoknak, akik rabszolgaságban akartak tartani egy dicsőmúltú és szabadságra vágyó hősi nemzetet.

Október 6-a nekünk, magyaroknak az emlékezés napja. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Aradon a 13 vértanún keresztül a magyar nemzetet alázták meg, ütötték arcul. Ha megfeledkeznénk az aradi tragédiáról, megérdemelnénk olyan súlyos büntetést, hogy a népek példája legyünk. Emlékezzünk! Az a nemzet, amely könnyen felejt, azt egyszerűen félrelökik a történelem porondján.

A szabadság, a haladás, a demokrácia megvalósítása áldozatokkal jár, s közöttük nemcsak közemberek, hanem hadvezérek, vezető politikusok is vannak, akik milliók gondolatait, tettvágyát hordják magukban. Arad mártírjai meghaltak, dicstelenül, mert ennek a nemzetnek bilincseit akarták széttörni, mert látták, hogy a magyar népet sohasem értette és becsülte meg (kellőképpen) az idegen szellem.

A magyar föld mind a négy világtáj felé történelem. Olyan emlékeztetők, amelyek egy-egy történelmi fejezet tragédiáit és dicsőségeit tárják elénk írottan és jelképesen: emlékművek formájában. Sajnos ez utóbbi, magyar dicsőséget kifejező monumentumok néhányát rendre meggyalázzák az idegen kezek... Sőt van olyan is közöttük, amely újból történő felállítása előtt egyelőre (?) tilalomfa áll.

Emlékezzük tehát, mert a múlt kísért! A történelem tanúsága szerint, akkor volt a magyar nemzet nagy és boldog, amikor saját magát élte, amikor saját véreből kerültek ki az országelsők. Ellenben szálnalmas, megalázó és gyötrelmes volt a magyarság sorsa, amikor idegenek tették rá a kezüket és a szolgálalkúség felbátorította őket önkényeskedésre. Tettükkel erre figyelmeztetnek az aradi vértanuk is. Ha úgy szeretjük mi is ezt a földet, mint azok az idegenből elszakadt tábornokok, akik az eszméért magáért meg tudtak halni, lesz elég erőnk ahhoz, hogy összefogással megvédhessük a magyar rögöt.

A magyar sors malmai ha lassan is, de mégiscsak örölnek, kiválasztván az ocsút, hogy söpörje szét a szél valamennyit, azokat, akik nemzetünk ellen vétettek és vétenek ma is.

Emékezzünk! Az aradi vértanuk emléke legyen örökkön-örökké áldott, legyenek példaképek minden hazáját szerető magyar honfi előtt.

A handwritten signature in black ink, consisting of a stylized first name followed by a surname, possibly 'László'.